

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Arany-Tóth Katalin: Választalanul
Bányai Kornél: Omszk
Hollós Korvin Lajos:
Hazám vagy végre...
Horváth-Hoitsy Edit: Ré titka
Kajuk Gyula: Szélütés másodjára
Király Gábor: A tanítás
Kuczka Péter: Akvárium
Ódor György: Pókfónál
Ricza István: Szegény magyarok
Végh Sándor: A szegények vétke
Verasztó Antal: Különös délután

2. oldal

próza, versek

Albert-Lőrincz Márton:
Londoni zsánerekép
Baranyi Ferenc: Egyszerű
Bárdos László: Osztálytárskereső
Bittner János: Mese születik
Debreczeny György: alulról szagolom
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: Rohannak...
Juhász Ferenc: Mária
Kamarás Klára: Ünnepi percek
Kántor Zoltán: Láttam az embert
Karaffa Gyula: A vadnyúl fia
Kaskó István: Írni kell!
Koosán Ildikó: Talán számadás 2014
Kő-Szabó Imre: Nyári meló
Köves József: Sólet-sonett
Lelkes Miklós: Széljegyzet
Pápay Aranka: Karcoska
Pethő N. Gábor: Fragile
Rada Gyula: Centrálé
T. Ágoston László: Indulás kürtszóval
Tiszai P. Imre: Kisfiam
Vadász János: Élet-halál-játék
Vihar Judit: Öt haiku

3. oldal

mikroszkóp

Lehoczki Károly
Táncos darab után.

4. oldal

műhely

Szepes Erika

„Az innen-létből sohasem elég”

Hollós Korvin Lajos

Hazám vagy végre...

1905-1971

*Haza csak ott van, hol jog is van....
(Petőfi)*

Hazám vagy végre, csillag-arcu ország,
hol negyven évig koldus idegenként
lézengtem csak, s miként a többi szolgák,
lázongtam, a robotban nem pihenvén.
Többé nem földesúr, nem szolgabíró,
nem nagybankár, csendőr, besúgó földje, —
a vak fájdalmat negyven éve síró
szememről gyengéd ujjakkal töröld le!
A miénk vagy már, dolgozók hazája,
hadd símogassalak meg romjaidban,
viruljon kerted minden rózsafája,
daloljon madár minden lombjaidban,
nőjön nagyobbra minden rokkant házad,
s a hidak: kedves kincsei szememnek,
íveljenek megint Pestől Budának.
Láss végre békés, bölcs, teremtő rendet!
Eke, pöröly, toll népei: mi vagyunk az
igaz fiaid, lehelj ránk, karolj át,
benned mi és Te mibennünk virulhatsz,
szabadság földje, édes Magyarország.

1945. április 4.

Végh Sándor

A szegények vétke

Büszke lehetsz, hiszen ember vagy!
Neked is kijár!

A fagyban, ha van
egy utolsó pillanat
- és van-,
egy halovány gondolat,
mely élet közeli sutaság,
végső jankiáltás, halandóság,

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A keresztsárnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbson
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyi fák
Kaskó István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Dobrosi Andrea: Csendpelyhek
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskó István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskó István: Az öreg Joe
Kaskó István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Baka István Alapítvány
Canadahun
Fulletra
Galamus-Csoport
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Klubháló
Kodály László

5. oldal
kortársak, mesterek

Lászlóffy Csaba
versek, próza

Bizet
Symphony No: 1.

II. Adagio
New Zeland Symphony Orchestra
Donald Johnson vezényel

amely talán megértő fülekre talál.

Büszke vagy, mert ember vagy!
Neked is kijár!

Két kezed fogod össze,
önmagadban régen
nem kapaszkodhatsz már,
mit sem ér, egészségben egy
imát sem ér meg talán!

Büszke miért ne lehetnél?
Ember vagy!
Neked is kijár!

És kell egy másik kéz,
amelyik forró teát ad,
véletlen egy száraz kenyeret
estleg! Az akadt!
Talán egy puha takaróval
beterít, hogy ma, még kibírd!
És életben maradj!

Büszke vagy, mert ember lehetsz!
Neked is kijár!

Álmod simító mások keze csak
arra való, hogy behunyj két szemed,
élvezd a karácsonyi Ünnepet!
Nincs benne tévedés:
már ez semmi anyagi, mi
hazavonz, csak a meleg kenyér, a kalács!
Ha volna!

Büszke vagy, mert ember lettél!
Neked is kijár!

Ha volna a gyerekszívelés,
meg a talány. Boldog gyerekszobák,
szánkó híján csak egy üres lapát,
húzza csúszik, tovaépülve
és mi megyünk ráülve,
Apánk- Anyánk nyomán!

Büszke vagy, és légy is az!
Élni büszkén.
Ahogy Neked is kijár!

Munkatársaink Honlapjai

- Andrasew Iván
- Arany-Tóth Katalin
- Bányai Tamás
- Kajuk Gyula
- Kamarás Klára
- Kaskötő István
- Ketykó István
- Lehoczki Károly
- Köves József
- Nógrádi Gábor
- Pápay Aranka
- Péter Erika
- T.Agoston László

Naplók, jegyzetek.
(blog)

- Bölcs Pu-Pu
- Demokratikus Koalíció
- Föld S. Péter, Most és itt!
- Varánusz
- Tuareg

...majd a PuPu,
ha valaki -- hát,
ő csak tudja!

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Kuczka Péter
Akvárium

1923-1999

Itt cikáznak e becsapott,
nyomorult, kicsiny állatok

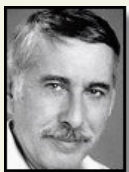
Arany-Tóth Katalin
Választalanul

Lassan széjjelfeszül az a képkeret,
mely közé beszorítanak a terek.
Lenyomataim görcsös faktúrákban

az átlátszó üveg-kalitka
 néhány liter vízében össze-vissza.
 Nem is sejtik, hogy uruk én vagyok,
 tőlem függnék, közibük nyúlhatok,
 s egy gondolatra, - mert nem tetszenek, -
 megtehetném, hogy éhen vesszenek.
 Még csak nem is kell rosszindulat,
 - ilyenek vagyunk, mi, a nagy urak, -
 ha egy hétig mást őrlne az elmém
 s az ő sorsukat teljesen feledném,
 hassal fölfelé imbolyogna a
 színen a kis víz nyolc fehér hala.
 Nem tudnak rólam. És így jobb nekik.
 Hogy fickándoznak, egymást kergetik,
 vagy pihennek egy kavics mellett hosszan,
 vagy megbújnak kanyargós, zöld bozótban.
 Lenn az iszapból úgy hajt a növény,
 akár valami tenger fenekén,
 a víz is, mint a többi víz, olyan,
 oxigénje van, hidrogénje van
 s valódiak az iszap kövei,
 a kis dobozban minden igazi,
 és csak a napjuk villanylámpa csak...

Valahol messze hogy morajlanak,
 tajtékot verve hogyan rengenek
 édes tavak, sóízű tengerek.

1955

Ódor György
Pókfonál

Hová is menekszünk, mondd, hová,
 ha feldúljuk egymás otthonát,
 ellenünk fordul a szembe-szél,
 az ember csak gyilkol, nem beszél,

milyen lesz a hús, a jó leves,
 ha mindenki bűnbakot keres
 és előveszik a bárdokat,
 az ártatlan gyermek áldozat,

dicsőséggé válik köpködés
 és fojtogat majd a drótkötél,
 különbek lesznek az állatok,
 mint mi, az útszéli száz halott

bűzlik ázottan, temetetlen:
 ha gondolkodni lehetetlen?
 Hová is menekszünk, mondd, hová,
 mikor elszakad a pókfonál?

Verasztó Antal
Különös délután

„Óh, csodálatosak kik ide jöttetek élni...”

Megyünk Óllei Istvánnal a présháza felé, ahová meghívott egy
 kis pincszagra. Nincs messze, jó sétányira esik a falutól. Kellemes

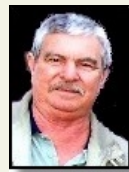
ülnek, s minden pillanatnak színe van.
 Felül mindig a fekete. Pedig én
 éjjelente szivárványról álmodom!
 Úgy ölel, mint a legősibb hatalom.

Az estek csöndjébe fészkelem magam,
 mint a hazatérő fecskék. A hajam
 itt-ott ezüsttől fénylő – s míg takarom,
 az idő gúnyosan pöröl, de hagyom.
 Illattalan vágat visz a képzelet,
 a vándorló szavak kendőzetlenül
 hullnak elém. Semmi nem írja felül

az ősi ösztönt. Előttem mély árok.
 Mint a fák, egyenes derékkal állok.
 E bőszt dacot úgy elcsendesíteném!
 Ám szelet, s vihart magam gerjesztek én.
 Ó, de miként is lenne béke bennem,
 mikor fák közt a fény is csak átoson.
 Nem létező boldogságról álmodom.

Ki vagyok én, s mily titkok birtoklója?
 A gondolat csak barázdáit rója...
 és én már oly gyenge és fáradt vagyok.
 Választalanul élek – úgy is halok.
 Kinek lelke száll, boldog csak az lehet!
 De hol van a szabadság, ki mondja meg?
 A magány kimondatlanul is remeg.

Mikor a csönd szavak nélkül is beszél,
 átkozott fegyvernek hallja mind, ki fél,
 és bátornak csak az vallhatja magát,
 ki át tudja lépni konok önmagát.
 Közönségesse válni: örök teher.
 Hol a szégyen a szívdobbanásba ver,
 nincs ott már vigasz, és nincs új égi jel.

Ricza István
Szegény magyarok

Van, ki ma bankot igazgat, képviselő, aki gazdag,
 boltja is annyi, ahány, jól fogy az áru, dohány.
 Míg hazahajtja a Porsché, tán gyalogost se tipor szét,
 s halk zene szól vagy a rock... Jaj, ti szegény magyarok!

Horváth-Hoitsy Edit
Ré titka

1929-2007

Engem a törvényszerűségek
 vittek át völgyeden,
 tépetten bár, sebbel tele, de
 megérkeztem
 piramisod falaihoz, megfejteni
 a hieroglifákat,
 mik nélkül vagy töredék –,
 Nagy Egész.
 Buta fellahként hogy róttá volna
 fel történeted a Fáraók tollnoka,
 ha nem ismerte az Eredetet,

júniusi délután van, fenn a magasban könnyű fehér báránnyelűk úsznak, a levegő pedig nyári illatokkal terhes. Minden úgy van, mint régen, a fák alá húzódott földúton lépésenként jön elénk a táj. Nem vagyok idegen a faluban, mivel az egymást követő évek során tavasztól őszig többször megjelenek itt néhány napos rokonlátogatásra.

Szűkebb hazámból, az Alföldről járok ide, és idők folyamán egy kisebb baráti körben érezhetem magamat, akik poharat raknak elé, és azt mondják: kóstold, ez az újbor az előszedésből, és ugyanígy, amikor az óbor ideje jön el

Bodó Csiba Gizella
Ébredő

Még szürke a reggel,
Nem rebben ág sem,
Egy füst kígyó nyújtózik tévován
Házak tetején gubbasztó varjak,
Mint sirató asszonyok –
Elcsendesedve hajnal után.
Ködfoltok mozdulnak lassan
Utcákon kószáló kísértetek
Halvány alakjuk, mint
Éjjeli tivornyát viszi a hátán,
Tudja nem várják,
De haza téntereg.
Otthona fent van,
Napsugár tolja alakját,
Formátlanságát
Könnyű lég felé,
Tisztul az utca, a parkok,
A fák között eltűnik az éj
Halkan, semmivé...

Bp. 2015. jan. 31.

Bányai Kornél
Omszk

1897-1934

Rozzant fakunyhók szerteszt dobálva...
Nyugatnak fénye néhány ház falán.
Az ucca deszkáin drága prémbe járok.
Rám nevet egy-egy víg orosz leány.

Mellette az Irtis fenéig befagyva,
csikorgó hideg, s fénylő tiszta hó.
Itt-ott lengyelek szomorú félénk arca
s néhány nyomorgó, bús alattvaló.

a Nílus Szent Forrásvidékét?
Hát örökké fellah legyen az ismeretlen tájon az Ember;
eltiltva gőgös titkaidtól,
Világpiramis?!

Király Gábor
A tanítás

Ha nem lett volna ott a pusztá, embert hántó gyűlölet,
a pánik és a díjra éhes zsibbasztó, konok gyanú,
hol házak égtek s minden pince csapda volt és rettenet,
ha nem hurcolták volna anyját
messze földre alig kamasz emberek –
tán másképp kezdte volna el kis életét, de így esett.

Láthatta a kínok fényét, a máglya fénye felcsapott,
míg házukban az élet lassan, félhomályban ballagott.

Kétéves volt úgy nagyjából, hogy apja ölbe vette őt,
s sárga haját simogatva
kért csendes, átvirrasztott hajnalon,
mondd utánam, édesem,
lassan, halkan azt a szót, hogy „Irgalom”!

Kajuk Gyula
Szélütés másodjára

Mi ez a fülzúgás megint?
A fehér zaj körülvesz,
megőrtjít, szétzilál, dezintegrál.
Nem segít rajta sem tablettá, se szesz.
Valaki apró csontokon táncol.
Ezer recsenést egyenként hallani,
míg egybefolyik, elmosódik minden,
hullámként dobálnak a káosz hangjai.
Tűéles fájdalom süvít
fogorvosi fűróként, amint
aprólékos, szörnyű türelemmel
a fájó pontokra rátapint.
Vadul ráng az arc minden izma.
Közeledik egy szörnyű kataklizma...
Fekete csuklyában fejedhez áll,
részvétlen vigyorral a közönyös halál.
Eljött most az idő, a pillanat drámai.
Nincs idő és erő valamit mondani.
Hirtelen valami megpattan...
A végtelen csend pofonként csattan.

Duray Tibor

festőművész

[vendégkönyv](#)

[következő oldal >](#)

.....

Bittner János
Mese születik

Egy mese született, csöndesen, szerényen,
csontkupolám mögött, belül, egész mélyen.
Ötszáz magyar mondat, virágok a réten,
háromezer szavát szétszórtam szélben.
Föl is daraboltam mindegyiket szépen,
tízezernyi szótag csillag lett az égen.
Könnyem gyémántjai kopogtak az éjben.
Egymillió betű hullott, mint a pernye,
porral, szenvedéssel, szeméttel keverve.

Csupa jel és betű, töredékes ábra.
Halottként született mesém a világra.
Csupa jel és vonal, törmelékre zúzva,
lassan összeálltak, betűk lettek újra,
porból és hamuból (ahogy én is lettem):
egymillió betű, lélekkel keverten.
Csillogó gyémántok ragyogtak a fényben,
tízezernyi szótag csillag lett az égen.

A részek remegve egymást megkeresték,
a háromezer szó színezte az estét.
Ahogy ötszáz mondat lassan újjáledt,
virágok lepték el a kiszáradt rétet.
Csontkupolám mögött, belül egész mélyen
egy mese született, csöndesen, szerényen.

Rada Gyula
Centrálé

A házak a sarkon
Szemtelen, üresen
Néznek le rám, míg
A lámpa zöldre vált,
S szép-arcú percnők
Kényszervígyorában
Úszik a fénytelen ég...

Halott a kihajló vígság,
Rongy az új műanyag-
Világ, s csak várnak
Babátlán a babaruhák...

Halott ott lenn a bár,
Mélyen alszik a „Vörös
Brokát”, s nincs már
A sok vak, vén barát...

Tiszai P. Imre
Kisfiam

Hűvös hajnal, jóleső nyugalom,
az ablakból nézve a csendet,
cigaretta füstjével rajzolom
gondolatom, valami szépet
keresek a panelek közé bújót,
apró park fáival övezett
sablon játszótér hintái között.

Kisfiam, megfognám puha kis kezéd,
a lendület viszi mosolyod
fel-le, aztán bátran nevensz rám:
- látod? Most fel, az égig szállok,
ugye ügyes fiú vagyok, apám?

A rozsdá rég felfalta a hintát,
helyén talán ma már beton nőtt,
keresem egy gyermek mosolyát,
de az idő rá már fátlyat szőtt.

T. Ágoston László
Indulás kürtszóval

(Részlet A két Lenkey című regényéből)

Amikor Harsányi visszatért Maryampolba, a század már együtt állt a szokásos vasárnapi misére várva. De a pap helyett Schimpf százados érkezett, és felolvasta a Galíciában állomásozó hadak parancsnoka, Hammerstein altábornagy napi parancsát. A huszárok frissen borotvált arccal, díszruhában, karddal az oldalukon álltak, s hallgatták előljárójuk szidalmait. Arra már oda se figyeltek, hogy lecsűrhetze őket, Megszokták. De volt valami, amit ezen a napon különösen aktuálisnak éreztek. A parancsnak ugyanis jó része azzal foglalkozott, milyen büntetést kap az, aki megszökik, elhagyja az ezredét, zászlóalját, századát, vagy hűtlen lesz esküjéhez és az ellenséggel cimborál.

tovább>>>

G. Ferenczy Hanna
Rohannak...

1933-2007

Rohannak fenn a fellegek

Kaskötő István
Írni kell!

Vint Cerf (az intrnet atyja):

"Elkerülhetetlen, hogy nem is a túl messzi jövőben a digitálisan tárolt adatok hozzáférhetetlenek lesznek."

Hát, igen.
Írni kell...
Klikkedi klikk klakk...
Kattog a billentyű,
mint nyári zápor
ömlik a szó.
Szilikon szilánkon
könyvtárak kincse, trillió digit,
bölcsek köve, költők álma
binary halomra hányva,
az igaz, meg a hamis,
a csatornák szennye,
meg minden, ami jó.

De!
Mi lesz majd, ha egyszer
megszakad az áram,
s a milliárdnyi jel
a sötét semmibe hull?

Akkor
majd az utolsó tört ceruzavéggel
egy gyűrtött irkalapra írd fel
csupa nagybetűvel,
hogy élt egyszer egy állat,
okos, mindentudó:
az ostoba ember.

Pápay Aranka
Karcsika

Regény részlet.

Falun az albérlet nyomorúságos tud lenni, pláne a sok gyerek miatt. Pápayék kaptak lakást egy, ki tudja hányadik nagygazdánál, de amikor újabb gyermekáldás előtt álltak, a háziúr megsokallta őket... Albérletről albérletbe költöztek, kegyetlennél kegyetlenebb körülmények közé. Átmenetileg még a Várban is elszállásolták a családot, de a nagyrészt magtárrá alakított épületből a szapora és kiirthatatlan egértömeg elől menekültek, bárhová, csak onnét el.

A régi nagy, kedélyes összetartást szinte elmosta az első világháború. A kapukat magukra zárták a családok. A súlyos sebesüléssel hazaérkező Jenő minden fillért élére rakva és kevés sikerrel, de minden régi ismeretséget megmozgatva kezdett újra kuporgatni, hogy végét vethesse az egyre rosszabb albérleteknek. Nagyon nehéz évek előzték meg azt, hogy sürgetővé vált az egyszer, háború előtt már meghíusult tervük valóra váltása: saját házat akartak építeni.

tovább>>>

úzik a tavaszi szelek
sarjadó erdőn ballagunk
csak nézzük egymást, hallgatunk.

A fűben kandi ibolyák -
felettünk bomlanak a fák
a halott erdő újra él
a mi szívünk, mondd mit remél ?

Lesz e számunkra is tavasz
vagy sorsunk mindent behavaz
s meg dermeszti szerelmedet -
e titkos, meghitt perceket...

Rohannak fenn a fellegek
kérdesz, s én felelgetek -
mellettünk táncolgat a fény
de én tudom, hogy nincs remény.

Duray Tibor: Kisöböl.

Karaffa Gyula
A vadnyúl fia

Házinyúl lettem. Egy konformista féreg
az apám szerint - aki csak vadnyúl maradt-.
Untam már magam, az ugrálást, a rétet,
hogy kilenc a testvér, és száraz a falat,

beköltöztem hát egy falusi udvarba,
hol mindenem megvan, amit csak nyúl kíván,
- káposzta torzsája, kenyér, táp, meg alma -
és gazdám érces hangja lett a litániám.

Néha egy-egy nyúllány kerül ketrecembe,
- ahogy mondják jó vérfrissítő bak vagyok -
vagy száz fiam van, de egy se néz szemembe

amikor mesélek, - apámról hallgatok-,
túl közel van a múlt, és a zsigerekbe
elevenen élnek még a szabad napok.

Baranyi Ferenc
Egyszerű

Oly egyszerű ez: ha elvesztelek –
belepusztulok. Bármilyen lesz veled:
autó út el, cserép zuhan le rád,
vagy ravatalod lesz a betegség –
én utánad halok, nincs más utam.
A sorsomat kezelni egymagam
már túlon túl önállóan vagyok,
élek, ha élsz – s ha meghalsz, meghalok.
Oly egyszerű ez. Semmi komplikált
nincs abban, hogy csakis harmóniát
fog fel fülem, hangom is pusztán csend,
ha nincs másik hang, mellyel összecseng.
Megírták mások már, mi vagy nekem:
lányom, anyám, húgom és kedvesem,
testnek s kenyér, parasztnak a föld,
prófétának ige, mely testet ölt,
te vagy a fény az éjszakában – oly
banális mindez s mégis oly komoly.
Nekem te vagy a velem-futó magam:
kétágú útnak egy iránya van
s ágaink párhuzama oly szoros,
hogy a tekintet szinte összesomos.
Értsd meg tehát, hisz olyan egyszerű:
mikor magadhoz – hozzám vagy te hű,
magaddal azonos csakis velem
lehetsz mindig már.
Ez a szerelem.

Vihar Judit
Öt haiku

Vannak még csodák:
királyné városában
fordul a világ!

Szürke háztető
szomorú eső szítál –
szemem fátyolos

Hószínű a tél
belőle más nem maradt
csak egy hóvirág

Vidám lett a táj –
böjtű szelek lengetik
fűzfák barkáit

Fodor Ákos balálára

Szíved hegedű
húrjain már nem zenélsz –
kész van a leltár

Debreczeny György

Mint hasas tehénke, együgyűen
bámul és álldogál a réten,
az ég alján az ezüst-hasú
hold apadni készül éppen,
apadni készülnek a tengerek.
Eszébe jut a sok gyerek,
akik a szobába zárva bógnek,
az ablakrács kockáin kidugják
fejüket és leskelődnek,
pillájuk vérekes rózsaszírom.
Lassan elindul, hallgat,
mint hasas tehénke rózsaszín
hátulját ringatva ballag,
fölötte sziporkáznak a csillagok.
Szíve szörnyű hangosan dobog,
de ezt maga sem érti,
megáll, magára néz: belülről
apró lábak rúgásait érzi.

Lelkes Miklós
Széljegyzet

Kint nedves ágak felett varjú károg.
Bent tényleg nem sejtetted, hogy mi a kár ok,
míg képernyőn erőltetett mulatság,
s képernyőn túl csüggedt, becsapott ország?

Minap is egy lantos, - bájos butuska
de megmaradt, pedig nem mai fruska! -
ámultam, hogy mi mindent összehordott.
Kettős igazság csacsksasága gondot

nem okozott neki, csak írta, egyre:
létezik az! Nos, hát érdek-szerelme
vezette, - vagy inkább egy tollas nyájhoz
tartozik, s csőrbe tettet papagájhoz?

Nem kutatom. Higgye, hogy így, vagy úgy van.
Miattuk is mások, mennyien, búban!
S kik önérdékkel markolni akarnak
csupán, hazára oly könnyedén ...

Kettős igazság? Macska is nevetne
ezen (de inkább májat kérne kedve).
A GRÓFI SZÉRŰN (e lantos nem látja?)
mi volt pórnép, s mi grófok igazsága?

Nem véletlen említtem ezt a verset
Adyától, mivel lég szikrákkal telt meg
újra, s akik munkát, kenyeret kérnek,
mit kapnak? Gúnyt és embertelenséget!

E lantos hölgyre most már csak legyintek,
akkor is, ha, fentről, Csillagom int meg:
- Légy türelmesebb! (Igaz van, de fáradt
vagyok, vinnem kell elképzelt Hazámat.)

E széljegyzettel ott vagyok a szélen,
szélsőség nélkül, de mégis egészen
szakadéknál. Varjúhad felszáll, károg.
(Hány károgónak is haszna a kár-ok!)

Szakadékok, múlt századok.. Az ország

Jakab Tibor fényképére

alulról szagolom a hidat
a vasszerkezetet
mivel ilyenkor télen
nincs még ibolya
és mert nem fából van a híd

Albert-Lőrincz Márton
Londoni zsánerkép

A Covent Garden mögötti téren eljátsszák a nagy produkciókat melyeket nem vitt színre a Theatre.

Az egyik ripacs báva menyasszony (bronzolt fátyol a testen az arcon),

kezét kinyújtja s mintha intene, férfi, esetleg némi pénzecske kéne.

A másik ripacs egy másik tömeg koszorújában mágneses térben lebeg, (aranypermetes frakkban lemezarc), a markát tartja hasonló indokból.

Odább a sűrű ételszagban, a földön ásít egy üres sapka.

Valaki (rossznak nem mondható hang) az Ave Maria dallamát nyomatja.

(Az én ajkamon is intonál, mert imponál, s mert nagyon tetszik).

A dalnoklány: üres tekintet, a dallam torkából kifittyed.

Szlájos arccal körbejár a mamája, kéri a gázsit kalapba,

egy pennytől a nincs határig, s lefittyen ajka, amikor mondom:

szori, nincs pénz, lesz mani, áj em keleteurópai,

(mosoly lehervad, szikrázik vad szem).

A dalnoklányt egy női kvintet követi, daluk a Moulin Rouge kódét szítja s ébresztgeti a vágy ölet. Egy turista kínai kislány (szülei pénzt nyomnak a kezébe) pénzt dob az izgága-ásító kalapba. Pár percen át hajlong a kvintet minden tagja, (női harmónia), körbe kígyózzák a nagylelkű csajszt. (Öt fontot adott – maga az élet, személyre szabott pózt is megérhet).

Én a drogos srácot kutatom, aki tavaly macskájával pózolt.

Nem találok, nem pillantom meg.

Kíváncsi voltam, a híres macska (be van idomítva)

meddig tartja elviselhetőnek a földi menedéket.

Tényleg színház az egész világ, vidám, feszes, félszeg, faramuci. Hazagondolok.

Mire hazamegyek, otthon mi várhat? Az aszfaltburkolaton nagyok a foltok. A foltok közt sokan vannak járókelő nagyok. Nem szólnak arról, mit gondol az utca népe, nehogy megdöglőjék az a kis vézna négy évig brekegő hivatali béka, (egyeknek téhen s igenis fejhető). Vajon tényleg átkeresztelik a KULTÚRPALOTÁT? (Bizánra Rómát, farkasra a rókát?)

Bizony, ha mondjuk a Covent Gardent arról a most született (napokig no name) Goergeról neveznék el, a ripacsok, kik oly jól szerepelnek, bizonyára ők is más, megbízhatóbb helyet keresnének.

Vadász János
Élet-halál-játék

1

telt ajkad kármin pirosa bezárva

feledékeny! Pokoltáncos bolondját
hányszor járta, majd megjárta e népség..
A múltban hány ma is kiáltó tűz ég!

Az, aki lát, valótól visszaretten:
mily nagy hiány maradt meg a fejekben,
s erekben vér mily könnyen téves útra
terelhető (Isten feltartott uja

ha tiltaná, az is keveset érne!)
Lent könnyesepp hull elvesztett messzeségre,
de kél a tánc, hit-gőgösen hitetlen,
s nevet az Ördög: - Hol vagy, híres Isten?

(2013)

Kamarás Klára
Ünnepi percek

Az óvodában ünnepre készültek... A gyerekek egy kis segítséggel kokárdákat, zászlókat színezték, ragasztottak.

Az óvó néni megpróbálta egyszerű szavakkal elmagyarázni, miért fontos március 15. Még néhány verset is felolvasott a Petőfi összesből, csak úgy találokra, ahol éppen kinyílt.

Délután a dajkák kíséretében mindannyian elmentek a térre, a 48-as szoborhoz.

Pár zászlócskát letűztek a virágok közé, a többit mindenki hazavihette.

Éppen az íróasztalnál ültem és a verseimet válogattam, mikor kisfiam papírzászlóját lengetve belépett. Még csak nem is köszönt, hanem azonnal kíváncsiskodott:

– Mit csinálsz?

– A verseket rendezem.

Felcsillant a szeme.

– Akasszátok fel a királyokat! – vágta ki harsányan.

Úgy látszik ez az egy mondat ragadta meg az óvónő ünnepi felolvasásából.

– Azt nem én írtam.

– Nem? – kerekedett rám a szeme – Hát ki?

– Petőfi Sándor. Ő egy nagy magyar költő– oktattam.

– És te mekkora vagy?

– Kisebb, sajnos sokkal kisebb...– vallottam be.

– Nem baj. – hagyta rá megbocsájtón – Akkor akasszátok fel a kiskirályokat!

A maga részéről ezzel elintézte a problémát és kiszaladt a kertbe, tovább lobogtatni a zászlót.

Koosán Ildikó
Talán számadás 2014

Uram!

hínár hálója fojtogat,
harag, utálat, irigység bánat
szövevénye,
törtetés, átgázolás taktikájának
kifinomult

puha csók bajszom csiklandó cirógatása
vad harapásom se nyitja meg titkait

sem fogaid hősín ragyogását
sem jó illatú nedvvel teli nyelved
sem parttalan villódzó nevetésed

szerelmed mély bársonyos sóhajait
fel-felröppentő örömsikolyát s mind
a tajtékos ég-magasba emelő bódulatot

nem adod minden hiába haragszol

2

jól van hát szentjánosbogaram
páncélod tovább nem birizgáлом

mit bánom én tőlem akár
el is ragadhat a feketepofájú végzet

a kettes villamossal a vágóhídig

3

ám ha hádészi utadon hevesen könyörögsz
jó sorsod kacagó isteneihez

bizonygatva ízelgettel játszottál csupán
tudom végül megbocsátunk

s szent györgyként szabadító
győzedelmes dárdámmal

ott várlak

Kő-Szabó Imre
Nyári meló

Az a májusvégi nap emlékezetes lett az egész életünkre nézve. Apánk behívott bennünket a ház hátsó szobájába, amely öcsémmel, a mi gyerekszobánk volt. Én akkor végeztem a nyolcadik osztályt, öcsém a hatodikát. Az öreg nem volt ünnepélyes csak egyszerű tényként közölte velünk, hogy június elsejétől egy hónapra, nála, a vasútnál fogunk dolgozni.

- Legalább megízlelitek a munkát! – mondta egyszerűen. – Meg kerestek egy kis pénzt! – tette még hozzá.

Mi csak álltunk, egy kicsit letaglózva. Újszerű volt ez a tényszerű, férfi a férfival való közlés. Nem ehhez voltunk szokva, mert apánk azért meg kell mondani diszkrét ember volt. Nem szerette, ha mások is fül vagy éppen szemtanúi lennének a közte és fiai között zajló eseményeknek.

tovább>>>

mesterfogásait gyakorolja
rajtunk az idő;

konok ellentmondás, dac kutyái
csaholnak bennünk,
lázképek torzítják a tiszta elme
fényösvényeit,
partok tolulnak medernélküli
folyók fölé
új hidak illúzióját sejtetve
áthidalhatatlanul;

mérhetetlen szakadék ürterén
élünk helikopter-leszálló
pályák közt egyensúlyozva
ismeretlen akaraterő kényszerén,
amit a beletörődők
sorsnak neveznek,

mások meg újra- és újra
nekifeszülnek
beteljesülésre kódolt lényegük
csomópontjain
váró elágazás iránymutatásait
követni,
remény, bölcsesség okosság, türelem
kényszerképzetéből új szentélyt emelni
elgyötört korunk gyógyulását remélve;

egy szürrealista festő fő művét
állítjuk piedesztára,
- a téged ábrázolót Uram! -
s elébed szórjuk, hogy lásd
a soha be nem teljesülő ígéret földje
titokban megkaparintott törmelékeit-

Szombathely, 2014. december 30.

Pethő N. Gábor
Fragile

Jó néha az elhagyott, régi
szomorúságban oldódni,
mint cukor a kávéban,
só a levesben -
leमारatni a szilárd önhittség rozsdáját
lelkem faláról csak velem, kettesben.
Nem megváltani semmit,
főleg a világot hagyni;
mégis várni
apró, kínjaidra vigaszt adó áldásokat,
hogy befussanak e kései vonatok
a szív sokszor lebombázott, de újra s újra restaurált
pályaudvarára.

Olyan ez, mint a hit. Vagy tán az is.
Jó így írni, elcsábítani a szavakat,
ott lenni, mikor születik a vers, készen a papíron,
majd fogni kezét mindvégig, amíg lehet.
Jó újra érezni pusztán érzéseimet,
amik szeretetre, néhány biztató szóra
és gyengéd figyelmességre vágnak.
Hiszen most lépnek át az igazi felnőttkorba,
nem csoda, ha törekenyek...

Bárdos László
Osztálytárskereső

Lefelé baktatni amaz alagsorba annyi, mint leszédülni a lépcsőn. Mégpedig kikorhadt, eleve járhatatlannak tetsző csigalépcsőn. S mégis elérkezés! Belépés! De hiszen én akartam így. Piszkos sötétség, csak párafoltok. A fejek. Csak légypiszkok. Igen, egy-egy fej. Mind-mind egyesével.

Valamikor, hajdanán Még frissek voltak, ráncatlanok, üdén szemtelének. Én akartam így. A padok, lócák nem látszanak, az alakok is csak azután sejthetők, hogy a szem alkalmazkodott a sötétséghez.

De hiszen már rövidlátó is vagyok. Ezzel nem számoltam. Ha gyertyagyújtást rendeltem volna el, bizony akkor is épphogy találgatnám az arcokat.

Így is találgatom. Valahonnan — az utca alsóbb rétegeiből? — csak-csak beszűrődik némi világosság.

Most bezzeg napsütötte szíveten volnék velük, hadd világoljon, illetőleg verje vissza a fényt a számos szörnyalak, amivé Kírké keze intésére átváltoznak.

(Pohos, potrohos. Huncut a bíró. Kopaszok, forró vizet rájuk. Hess madár!)

Valahol ott rejtőzik, ott bujdosol s néha elsimul gyermekarcuk a felpuhult, elzsírosodott, kipállott szemzugok, orcák, állak, tokák hátterében. Vagy ama bizonyos gyermekarc merevedett, keményült, élesedett a mostani buzogányvéggé.

Kisebb csoportok különültek el egymástól. Sajátságos módon kör alakúvá rendeződtek, no és be nem engednének maguk közé, hiába kopogtatok a hátukon. A legbántóbb az, hogy buzgó zsongásuk egyszerre elhallgat, mihelyt megközelítem őket.

Egy szót sem értek. Hol a túlradó szeretet, a túlradó utálat, a túlradó közömbösség, mely annak idején egybepréselt mindannyiunkat?

Az ajtó felé húzódom. Még egyszer elüvöltöm a neveket, például: Nikolausz Gyuszi, Széll Sanyi, Révai Csabi, Nagy Jancsi! Még hogy Nagy Jancsi... merőben ritka név, nem igaz? Persze semmi válasz. Viszont utána, kiáltásom után két perces némaság következik.

Evickélek fölfelé: a lépcső valahogy kisimult.

Összegeznem kell: rákereshettem én akárkire, az biztos, hogy immár be kell zárnom az ablakot.

Köves József
Sólet-sonett

Ó, azok a réges-régi sóletek!
Fehér babból, liba combjával, amely
füstölt; s persze gersli, főzni beletett
héjas tyúktojás, s libamell, valamely

hagyma s libazsír, így készítik el,
és ehető lesz, finom, elismerem,
ámde az igazi, ebben hinni kell,
ami már ritka - édes istenem -

mikor fazékban, kenyerekkel párban
kemencében sült, igazi pékségben,

Kántor Zoltán
Láttam az embert

a világ
óriási szerelőcsarnokában ment előre
hatalmas gépek között,
melyek már majdnem emberek,
mert egy gombnyomásra
gondolkozni tudnak
és megoldják az algebrai feladatokat
és lefordítják az angolt
oroszra
és vissza,
és zenét szereznek,
verset írnak,
összeadnak
és kivonnak,
osztanak,
szoroznak
mindent,
és kitalálják,
 hogy mit gondol
az ember,
aki olyan nyugodtan megy
a világ óriási szerelőcsarnokában
a már majdnem-ember gépek között,
és vállain ütemesen himbálózik
lassú lépéseinek komoly ritmusa,
pedig a gépek tudják,
hogy fél lenézni
 és felnézni,
oldalra és hátra nézni,
mert a roppant méretek
arányosan megijesztenék.

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

13. Az Adventben továbbra is havas napok jöttek. A kint havas fehérsége, a fák ágaira, a fenyőkre, tujákra rakódott hó ünnepi díszbe öltöztette a tájat. Karácsony vigíliakor reggel Erzsike kalácsot sütött. Lehetett volna venni a boltban, de az asszony ragaszkodott ehhez a

szokáshoz. Míg bírom... – mondogatta. A nagyobb kalácsok mellett volt egy egészen kicsi. Azt Berti szétosztotta kora délután az állatoknak. A konyhából mindenféle finom ételszag jött. A férfi befaragta a talpba a fenyőt, és felállította a nagyszobában, komótosan elkezdte feldíszíteni.

 tovább>>>

látványa is vonzott, s már alig vártam

a fedőlevételt. S akkor szépségben
s őrjítő illatú párába zártan,
tömör gyönyörben úzte el éhségem.

 vendégkönyv

következő oldal >

.....

Lehoczki Károly

Táncos darab után

Lelépeget a lépcsőn
 az ifjú pályatárs
 le a büfé mellett
 el a büfé mellett
 hadd igyanak mások
 a bárpultnak dőlve
 hadd vigasztalódjanak
 hadd nyomorodjanak
 hadd magányosodjanak
 vesztegessék a percet
 ellépeget a büfé mellett
 be az asztalokhoz
 nem ül ott most senki
 üres minden asztal
 vége a komédiának
 kabátokért állnak
 akik épp nem isznak
 nem beszélnek várnak
 lépnek megint állnak
 fanyar mosolyognak
 az ablakra merednek
 ki a hideg télbe
 bele a sötétbe
 bele a semmibe
 önmagukba néznek
 neki is ott áll már
 a filigrán nője
 kurtán intett neki
 nosza be a sorba
 nosza kuss kisanyám
 tiéd a kabátok
 engem fontos munka
 szólít el most félre
 be az asztalokhoz
 nincsen ott most senki
 csak egy öreg fickó
 bambul falnak dőlve
 a jó fenét akarhat
 le is van ízélve

a táncosok a táncosok
 a dallammal a szöveggel
 pöccre kiszámolva
 neki a fejében
 nagy vihart kavarva
 szavak pörgés fények
 valami rejtelmes
 csodás értelemmé
 már-már összeálltak
 s most ezt az értelmet
 kell itt megmarkolja
 el ne felejtse
 el ne mulassza
 csak nem holmi kabátra
 váltja a szent percet
 és a tolla ádázul
 ontja egyre ontja
 végül mélyet sóhajt
 titokzatos mosolyt
 tűr vissza szolidan
 a füzetet gondosan
 táskájába rejti
 marhabőr táskába
 csatját rácsatolja
 hóna alá nyomja
 s pásztáz a ruhatárhoz
 árva kicsi nője
 ott ácsorog árván
 elment már mindenki
 csak ő a két kabáttal
 téblábol bágyadtan
 meg a pultnak dőlők
 isznak isznak isznak
 no és a vén hülye
 posztol a fal mellett
 gyerünk a kabáttal
 gyerünk föl gyerünk ki
 bele a világba
 őszi leveleket

leteszi magát a rozoga székre
megkoptatott székre
leöntött kárpitra
s kirakja füzetét
vaskos spirálját
a műanyag lapra
és máris ír nem néz fel
veti a betűket
csak úgy sorakoznak
ezüstös ironja
vastagon okádja
sorát a soroknak
aztán mégis vizslat
a szemüvegén túlra
de a támaszkodóra
még pillantást sem vet
be a múltba réved
félórányi múltba
hogyan kavartak
a táncosok ott benn
a színpadon ott fenn
fények gyúltak hunytak
féktelen ritmusban
dobbantva pörögve
rebbentek vegyültek

kotor a folyó felől a szél
fagyos januárban
ezerszer foltozott
úton átdöcögve
bele a metróba
bele villamosba
utcán hálók lábán
ügyesen átlépve
autók vad hadába
bele a halovány
cidri éjszakába
csinos hasított bőr
táskával hónaljban
gallérba lihegve
belülre boldogan
haj – ott az ő kincse
haj – micsoda gyöngyszem
maga a lét rejtőzködik
vigyázott melegben
párás izzadásban
csak elő kell húzza
pindurt megigazítsa
amikor az ideje eljő
s a pillanat felnő
megírja dicsőséges főművét.

Szepes Erika

„Az innen-létből sohasem elég”

Lászlóffy Csaba Iker-köteteinek olvasásakor

Tágas, tervszerűen rendezett univerzumba lép az olvasó, aki Lászlóffy Csaba Iker-köteteivel – ahogyan ismertté vált az egyidejűleg megjelent két kötet - barátkozik. Az Iker-kötet becenév egyrészt pontos, mert bizonyos témák mindkettőben megjelennek, másrészt félrevezető, mert az egymástól elkülönített kötetekben másféle, erőteljesebb hangsúlyt kapnak az egyes témák, míg a másokban más témák jelentkeznek mint a lényegi kérdések hordozói. És nemcsak ez a két kötet fonódik egymásba: Lászlóffy korábbi kötetének alap gondolatait is tovább viszik ezek az újak. Korábbi kötetének, *Az Éden kényszerképzeté*-nek gondolata, az elveszített Éden utáni reménytelen sóvárgás többször is megjelenik ebben a két kötetben is: „kinek szupercsárda hazudta Éden-/ hitét vagy képzetét?” (*Pókok a sebezhetőn* 33; a kötetek címeinek nagy kezdőbetűivel jelzem, melyik kötetéről van szó, az arab szám az oldalszámot jelzi; Á a jele az *Átörökített magány*-nak), a *Pókok a sebezhetőn* cím „pókok” szava többszörösen visszatér mindkét kötet verseiben, ugyanabban a jelentésben: kénytelenek vagyunk szerepeket játszani, pózokba vágni magunkat a túlélés érdekében. („Ócska trükk: bőszerű művész póz – avagy épp / kisfiús pofikával az értetlent játszva.” Á 84). *A sebezhető*-vel jelzett állapot mindig emberivé, esendővé teszi hordozóját, - a címben megnevezetlenül a költőt (P 33). A 2013-as megjelenést üdvözlő szövegemben azt állítottam, hogy Lászlóffy nem egyes verseket ír, hanem életművét építi; az építőanyagok a teljes korpuszokon belül az egyes versek, amelyeknek elemei mindig ugyanabban a jelentésben kerülnek a helyükre bárhol a Lászlóffy-életműben. Még a szintagmái is árulkodók: a P-kötetben *A legenda ára* visszhangzik egy korábbi, még derűsebb korszakban született verscímére: *A táltum ára*-ra (1998). Ezt neveztem az imént tervszerűen rendezett univerzumnak.

A teljes szöveg PDF formában itt nyitható.

Lászlóffy Csaba

Világlyuk

Az ész vagy épp a butaság a kincstár?
Az omladozó falon a penész
(ez is több, persze, mint semmittevés,
vagy hanglavina – ha elolvad, nincs kár),
rögeszme salakja mit kikezdzhet bár
– **festett álmot, vakolatot** –, kevés
ESÉLYE VAN, HOGY A HÁZ ODAVÉSZ.

ROSSZKEDVŰ TÉL UTÁN NEM MEGDICSŐÜL,
DE ÚGY-AHOGY MEGNYUGODHAT A LÉT;
BOSSZÚSÁGKÉNT A SZÍVEDRE KIS KŐ ÜL,
NEM DÓLTÉL FEL, BÁR ALATTAD A SZÉK
KILAZULT LÁBA BOSZORKÁNYSZOMBATRA
FELAJZVA VÁRT (INGERKÜSZÖB-ALATTRA
zsugorodott baj – nem fut fel a vér,
MINT KÍSÉRLETI KIS FEHÉREGÉR).

SZÍNÜLTIG TELVE, GONDOKBAN A NÉPSÉG;
szűk szemrészen át nem nyílt szét a tér –
EGY CENZÚRA-KÉSLELTETETT LEVÉL
NE AGGASSZON MÁR, MERÜLJ BELE MÉLYKÉK
káprázatokba. – Rajta, papírárnyak
könnyed röptel! (Rajtad csak súly s a kár –;
KÖNNYELMŰSÉG VOLT, NE TAGADD, SZAMÁR,
KÖVETNI A BETELJESÜLÉSVÁGYAT.)

Nagylelkűség – ha eszed bölcs világlyuk.
Mít érsz vele (!) – a teremtés talány.
MÚMIÁK VÉRE A SEMMI FALÁN;
LEKOPTATOTT, FAGYOTT MEMÓRIÁJUK
TEJUTAK TEJÜVEGÉN ÁT-ÁTTETSZŐ
AGYVELŐ METEORITVONALA.
SZÁRNYASZEGETT ANGYALI GÉNRAJT METSZŐ
TÖRÉSPONT NINCS MÁS. CSAK A CSEND MAGA.

2009. augusztus 4.

Hőskorok dilemmája

Lesz megváltás – a világ végezetéig?

Tehetetlenség (mert irodalom) –
gyengeelméjű ivadéknak most már,
ki mondja meg: érdemes még vajon
írni?... Ihlet! (röhögnek), mintha fosnál –;

idővesztéseid s a kudarc
dacára vén latorként új világban(!)
le se köpnek, meg se követnek – mit akarsz?
Eleven hulla egy idegen ágyban!

Mert mások matraca és más- emlékek
és felmelegített szenvedélyek. (Jöhet az ak/gg/-
kori vallomás.) A pej kocogása a tordai
sóréten – (ezt még van akivel megosztani);
ámde a vitamin- és szabadakarat-
hiányos, sótlan évek és a toll
tompa üressége – papírvágak, ritkán fehérek,
inkább sötétek, mint a protokoll-
asztalok felé sandító éhségérzet.

Láttad-e a handabandázva rángatózó
udvari népséget?
(Anus mundi!* – a komédiát
nem ismerő heherészése, ideát vagy odaát,
mindig nevetséges.)

Bevallani, hogy még élek?!

Az ostobaság nyüzsgő tejszínhabos zsákja,
a kukurékoló kivagyiság keresztspók-eledele
s a töröl-metszett naivák népies (lóhere-)
gyökerüket abortáló, elit-tobzódása.

Végül a posztmodern-utánzó hada
és drága pénzen vett közömbös dzsungel
– („Repítsd ide már azt az 50 Eurót!”) –,
utóvégre Assisi Szent Ferenc is a feje
fölött át-átsuhanó angyalok
morzsáin éldegélt vala.

A gatyád alól kispriccoló »fagott«

Zivataros krónika

Kúszik a felleg, csúsz a beszéd;
kormos üvegre – kormoz az ég –
bűzlehelet száll, göröcsös a lét.

Csordul az édes fürtön a fény,
bárha esengsz még, muslica-lény,
mustzavarosba fúl a remény.

Édeni kerttel íz s a bogár
árba hanyatlík (dől a dagály) –
tükröd a szennyvíz; szem sava sár.

Szűk alagútban – tört, meszes ér –:
serceg a vízcsap, sípol a vér;
zöldarany-álmom sápad, alél.

Hús fedezéke: smink csak a bőr;
gaz s derű füstje ég fele tör –
izzik az alkony; zárul a kör.

Küzdelem Medúzával

Az éjszakai égbolton ne keresse senki ma
a Medúza fejét. Látom végképp elváltozott
szépségét, mely áldott sejtjeiből fény-
sugarak helyett mérget okád, látom kiugró,
gyűlöletet sugárzó szemét, s a gőg pikkelyeit,
miket durván kikezdetts csigolyái porcain szaru-
páncéllá növesztett, hogy megközelíthetetlené
tegye magát. Több ez mint az elveszett ifjúság
esélye; nem az Idő, csak a belülről burjánzón feltörő
erőszak egy másik: beláthatatlanul sivár térben
tehetta ezt vele, hisz örökös szomjúság gyötörte
az elérhetetlen örömök után, s a fájdalom árnyékában
immár meddő ölébe ejtve sok kényszerképzetből
szagatott kacat (tébolyt keltő sikongása egeket
hasogat, vihar szele sem tombol jobban), s tán épp
ezért: ahányszor a szemébe néznék, annyiszor kővé
változtatna s nemcsak engem: az emlékezetben
elraktározott minden szépet, igazat, ami meg-
történt vagy megtörténhetett volna velünk.
Rejtőzködő lettem, én a mindenkor nyíltan
kiálló, akinek nem volt rajta kívüli titka és
ugyanúgy ragyogása vagy kudarcra nélküle?
Élni a Medúzával – a Medúzáért! (ezt még Pallasz
Athéné előtt is megfejtethetlen – a halandók
haszontalan életével is feleselő aberráció).
Semmi csáb nem hajtja már felém, legfeljebb
a kicsinyes bosszú, a komplexus átka, amiért az
isteni hatalom szeszélyét tehetetlenül kellett tűrnie.
(Ha valakire saját hitének templomában sújt le
a sors, az ezerszer is szertekígyózó dühvel ostorozza
a külvilág elérhetetlen ígéreteit s egyúttal önmagát.)

A magány kísértése végtelenné válhat, midőn akárki
élőt egyből halottá dermeszt fékezhetetlen tekintete.
A képzeletem pajzsáról visszatükröződő torz kép-
mástól rettegve, egyre inkább csak hátrafelé haladva
közeledhetek hozzá. Akit tulajdon természete

őserdő-ösztöne (túlélő Ádáml),
delejes zakatolás s ami a füledbe fér,
mozgalmi rögeszmék s röpcék a tér
minden sarkába kiragasztva, de nincs már veszély,
hogy kivágódjék a történelmi ármány
vaspántos kapuja, s mint ördögi kísértetjáráson
átmentett képzavar, tántorogva eléd álljon
a Bálvány.

Romantikus képzelgés tárgya:
a viharokban edzett árbc,
taknyolódva vagy tajtékosan áll most.

Kiolvad belőletek is a fekély valahára –
nincs demokratikusan össznépi jog (élj bárhol),
hogy letörölhesd a port a fáradt múmiaíkról.

Sok hűhó – golyóálló mezben – semmi(v)ért?!
Míhez kell ma még bátorság (vagy a kín)?
Horkolva elheverni a múzeumkert liliomágysáin.

Közben fantáziátlan agygöröcs, ásít
a fejszed, és a pökhendiséged
penésze mögött képződik egy másik.
Csigolyákat széttörő alattomos végzet!

(Az olvasás divatja után
a nemolvasás unalma talán?)

A dúlás, diszkrétén, még nem halál –
villámsújtott fa alatt aki áll,
vagy a Szamos árvízörvénylésében
a magányára törő elvont félszben.

2012

**a világ végbélnyílása*

A kórkép és a test összeérnek

Szétrobbant tetőszerkezet.

Hol az illatos tealevél, mely soha nem szárad el?

A csontok kattanása s a hajlékony borda helyett merevülés.
Mikor kezdődtek el a tünetek? A szegolyó nem engedelmeskedik –
a bandzsító tekintet meddig élősködhet a bénult idegeken?
Ugyanúgy: a test megfeszül, göröcsbe merevül, ha a pulzus
extázisba esett! Kikapcsolni mindenféle célegyenest –
ambíció, harci készültség, intelmek, idült félelem,
tehetetlenség, zsoldos szavú politikum (!); egyedül
a gyermekkor, a képzelet mezeje.

A hálózati utak kilátástalansága: a másba-menekülés
torzói, emberbaráti duzzanatok váladéka,
levegőtlenység zárlata. Csak a szemét.

S amit az ördögös Úristen kifröccsent még a szádból.

2014. július 17.

A teremtés kudarcra

„Van neked fölötted?”
(Nemes Nagy Ágnes: Istenről)

béklyózott meg. Az ég nem tud többé kivilágosodni számunkra; vergődését ráadásul mint békanyálba fojtott, nevetséges kuruttyolást hallgatom, amióta ráncoktól elfeketülő orcájáról eltűnt a buzgólkodás családi maszkija. Elégtétel gyanánt csak egy-egy diadalt mímelő, részeg zsoldosoktól eltanult röhej, miként ha az egészséges nemiség éjfekete kancája hólyagos himlőtől lúdbőrözne, s ugyanazok a sziszegve tekerődző, a halál nyelvét öltögető hullók nyüzsögnek agya tövében és agya alatt.

(Kapkodva összeseperném őket napestig, ha jön a szemetes – de hát én nem vagyok Zeusz.)

2011. június 28.

Mindenki másképpen egyforma

A Ferenczi Sándor-változat

Mindenki másképp éli meg
a tudattalan kísértéseit,
a zuhanás kábulatát.

Van-e *felettes-én*, s ha nincs, miért
zavarja meg a normál(is!) terápiát?

A furunkulus gyógyítása;
a felszívódott morfium az el-
öregedett idegsejtekben,
miközben térdünk összekoccan az
epileptikus rohamok alatt.

Vad ló (vad lélek?) megszelídítése
– trágár szavak és korai magömlés –;
a sárkány mint erekciós-szimbólum
nagyapakomplexus kódében a
veszedelmek jégkorszaka után.

Mindenki kiválasztott és beteg:
az öröklődés, vagy csak különös
(nemi) kísérlet ősvalamije.
A szelf – az út bemérhetetlen a
parttól a mély tengerfenékig –
vajon ma mekkora narcisztikus
energiát visz át a „*tárgyra*”?
Ha majd szerelmünk lángjai kihunynak,
a „sötét zsarnok meghal” * – és vele
a szexuális túlértékelés is.

Avatatlanok álomfejtéséből
mi marad (?) – megszűnőben végre
paranoiád oka.

Szerepjátszó vágy:
a megfigyeltet is megfigyelésre
sarkalló!... Ki fogja kéjes haraggal
a késleltetett orgazmust (orgyilkos
támadást) kilesni az éjszakában?
Alattomosan kúszó pók: elér az
undor. Az önbecsülés hiányában
szenedő pszichoanalitikusnak
lesz-e majd analitikusa az
elszenvedett katasztrófák után?

Mikor még *csukott zsebkönyv* voltál
ANYÁD TESTÉBEN! Zárt ajakkal,
nyitott köldökkel, szennyezetlenül.

Mások oldalán álltál mindig,
tudom, a mozdulatlanok között.
A jámborság és csendes élet-
ígéret forrongó agyamba,
tüzes velőmbe ütközött.

Mutációid nálam csődöt
mondtak eszerint (?) – ha örök
szomjúság űz belülről és hevít
fogaimmal megrágni sebes számban
világod csuszamlós kavicsait.

Pereljek bármiért (már értem),
ha nem is fogok elbukni, nekem
a képtelent kínárod föl, az ólom-
nehéz teremtés kínját. Így fukar
áldásoddal nincs amit kezdenem.

Hány lázadó, ha kellett, veszni
hagyta dacos fejét. Te ravaszul
most is tán erre számítsz, és Halált
ígérsz öröklét helyett?! – *hisz nem annak
kell az imádság, aki megalált.*

Ahogy

A délutáni álmatlan vizek:
elmerülni bennük, jaj, nagyon ritkán
lehetett; zsúfolásig telt ebédlő-
asztal s önkínzó agyjáték után
(csupa skandálás, görög metrumok),
könnyű s undorító pletykák helyett:
titkom! – csak az enyém –, s oly szédítően
nagyak tűnő «felségterületek».
A bántalmak s kis, bélyegnyi sebek? –
nem is a szív sebei még (bár a csaló
világ ordinárebb és szellemtelenebb
volt, mint a híres trójai Faló).
Halálra – a nagy háború ostromát
végigizgulva (gyermeki öröm
is volt ez: felfedezés valahára,
a pincelak gyertyafényben imbolygó
árnyai között) – nem gondolni a halálra:
ez volt az első «ars poeticám»! – csak az
rémített meg legfeljebb, hogy az Isten
nem téríti el a srapneleket.
Valami ott lüktetett belül, ha igaz,
talán épp amiatt: nehogy váratlanul
érjen, ami kívülről fenyeget.
Ahogy az advent jött, érces fagyok
csillogásával, mint szép, új világra
a terror: bennem mindent szétzilált
az álszentség s szónoklatok dagálya.
Ti persze nyugtatni akartatok –
s én tudtam, mindig magamnál vagyok.

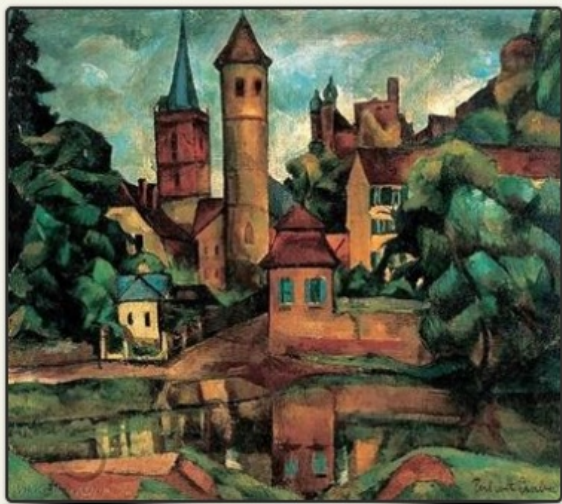
A kiszámíthatatlan

És vadul tiltakoztam: nem leszek
rabja soha senkinek! - de a másik
(te? – vagy egy másik énem) valaki
kinevetett: „Még hogy a valóságnak
sincsen hatalma fölöttem!” S én közben

(Ami zárva volt, jaj, kinyílt,
és ami nyitva volt, bezárult.)

„Még nem látjátok, feleim,
isa az analízisnek vég-
elgyengülésben kell kimúlnia.”

*Freud

Duray Tibor: Wertheim, Main folyóról.

RONDÓ (2)

Egy kis *balál*, mint *lenyelt szilvamac*,
mint aranyér, mely mit sem ér, csak szúrást
érzel s pergamen arcod elborul, mást
képzelsz magad elé, fiatalabb
tükrörképed, hisz lelked még te vagy,
s ha éjnek mélyén asszony karja nyúl át,
rikolthat fájdalmad, mint a vadak,

légy bár végtelent hajtó hullámdúlást
hallgató száműzött, ha kél a nap
– vesszenek téli nyavalyák és hurrák! –,
elég egy kegyes perc, s meddő marad
tengerár, *balál s lenyelt szilvamac*.

Az ideképzelt másnap reggelek

Az elérhetetlen, a meg-nem-történt
izgalmának, iszonyatának üres
hálójában. A nádszál-rögeszme, hogy
egyenes maradj, holott jobban izgathatna
a más modor, az új fényhatások
lélegzetelállító lehetősége
(Tintoretto virrasztó tekintete
a fojtott levegőjű középkori
históriák árnyékában). Ma is
csak csonka arcok s védelemhiány.
Nem az aggaszt, hogy egyszer csak
eltűnsz innen, hanem maga a belső táj
porlik, süllyed, apad, szakadozik
szét, foszlik semmivé végérvényesen,
harmatos lelkiismerete hiába remeg.

2014

/le/sajnáltam a gyengéket. A gond nem
felhő, a gond: az gyönyörűség, mondtam,
s hittem is bős konokul. És utálat
töltött el a helyezkedő, puhány
meg sunyi fajta láttán. «Ragad rájuk
a bűn» – sok, kísérteties agrémalak! –
(A sokkhatás a végére maradt.)

Érzékeim a kiszámíthatatlan
alagútjában virrasztottak (volt-e
valami egyáltalán, mi átformált-
alakított?) hányszor álltam a napban
s a csönd előtt vakon, süketen(?)

ámde
a drága halott árnyakat légiesen
körülölelő szélre mégis tudatos
érzékenységgel – mintha csupaszon!
(Az észleletek súlya mily csekély.)
Valami felcsap: láng vagy bűz! – a kék
kihívásai: mára már csak emlék,
csak lesajnált kaland – vajon elég
mély volt-e, vagy sekélyes «nemlét»
az annyit hangoztatott szakadék?

2008. december 13.

Újhúsvéti krónika

Nyelvet ölt rád tennen véred
(édes tejből hogy lesz méreg?)

Becsületed, bőrdöd, hártáyád
bepiszkolták, felzabálták;

bizánci-mód, alattomban
velőd árulják marokban.

Mohóságuk ha alábbhagy
(nem verseng mint hiú násznagy)

botor utód egy se): szálkás,
rideg napok terhét áldás

nem kíséri; s bár meggyónnak,
hitele a szűnek, szónak

kelevény csak meg nyűg rajtad,
se ezt, se azt nem akartad.

A törzs telis-tele kartács;
ami jószág, csupa forgács.

Simogatásra sem adták,
halogatták s elhallgatták.

Megtagadva, mint egy céda!
Özönvíznek való préda

a homokra épült házad;
elherdált Csontváry-vásznad

is halotti porrá lészen –
hánykolódhatsz éjben ébren:

Ösztön, este

Hol van a játéktelefon, melyet szerencsére soha nem tudt(n)ak lehallgatni, hogy kibeszéljem magamból mindazt, amit eddig illet szégyelleni. Ez az este az ösztönösség teljes hangját jelenti végre, valahol úgy, mint a könyvszekerény totál hallgatása.

2014. augusztus 24.

Parafrázis

Innen, irodalommagasból törölni mindent, mi létfontosságú volt.

Az Isten ha kibírta annyi ideje, nos, okos diétával (mert okádkhatnékotok van a formáját vesztett pöffeszkedő világtól), borral, versekkel jóllakhatnátok legalább.

Havas csendben ki hallja meg, ha holmi badarsággal riasztod el a koholt idillt? Nincs más menedék, mint bevallani, hogy nem lesz több diadal. Elég a visszaúton leroskadni, midőn már az üresen kopogó csont is nehéz teher.

Legkönyörületesebb béke visszasüllyedni a közöny alá – de van-e hová?

2015. január 2.

Munkafüzet (VI.)

Réka majdani monológja

Van egy délután amikor összekuszálódnak az álmok a tanúvallomások és mintha vendégszöveg volna minden koponyája hátulról megvilágítva de már csak a lekapart bőr alá szálló pilléi az üres velős csont a ki-pöckölt kirázott kikapart gondolatok hüvelye – miért marad(t) meg valójában csak kevés külsőség az emlékezetemben(?) a kerekasztal fölött borzoló üstök röpködnek a tincsek amint anya szabóollóval nyírja őt a nevetségesen viaskodót akit a világ eltaszít akin nem lehet segíteni aki mindenkin segít a céltalan olvasásban elakadva megsebeznek a szavak és célpont leszek s amikor ébredés után tiszta tudattal Mozartot hallgatom s őt látom(?) ki pillantott be közülünk egy apa szívébe? visszhangjai völgyben lépcsőkön visszatükröződése vízben kövön és zöld zivatarba száguldva vonatfulke üvegén elsuhanó árnyképe s a teljes eltűnésével fenyegető nap ha erőt vesz rajtam a nememlékezés lesz egy délután amikor -----

„Ki ő, kinek mennyben, földön lelkét hitem helyett őrzöm?”

Kaméleon nyúlba oltva.
És vegyes saláta volt a

sors, amit egy szép, dilettáns kéz tett eléd. Ugyan, kit bántos?

Házi spicli menedéke
múltad – ki fizet meg érte?

Tanú voltál, aki véd itt minden vásárra vitt régít

(fel ne üvölts iszonyattal;
szemberöhög Gyermek, Angyal).

Génjeidből tör rád önként –
ismerd meg a dühöst önkényt.

Bordád kitépve se retten:
„Költözz belém Ismeretlen!”

Más család sem igen tudhat
elképzelni iszonyúbbat.

Gyógyulás esélye? Búbáj
sem segít (törekeny fűszál);

minden árulás csak álom
e kívül a nagyvilágon.

2003. április 24.

(Töredék)

Miután kifutsz a fasorból,
talán összeáll még egyszer benned a kép,
az egész, héttérben az erdők, a hegyek és a
szürkületbe vesző körülhatárolhatatlan
hetven év, mely valahol már szinte úgy fest,
mint mikor a víz elmossa az utakat;
miután kifutsz a fasorból,
elheveredhetsz a fűben vagy legalább
a legszélső fatörzsnek támaszthatod a hátad;
a reggeli képelt áhítat áldásában
is részed lehet, miután elhagyod a
fasort, és emlékezetedből váratlanul
előbukkan az utolsó vendégpercek asztala,
melynél a nyolcvanas években kivándorolt
rokonokkal, régi barátokkal kávét ittatok,
s miközben arcvonásait már ki is kezdte
a szeszélyesen kanyargó dohányfüst,
tenyered utoljára a tenyerükbe simult,
mintegy megsejtve, hogy még vékonyabbnak fog
tűnni ezután az emeletre vivő lépcsők pereme,
melyet valaha talpuk kikoptatott.
Vigyél esernyőt magaddal és a cuppogó sárban,
ne adj' isten, az árvízzel rátok törő, iszapbúztól
megkeseredett éjszakában, húzd fel nyugodtan az
apádtól örökölt kalucsnit, különösképpen, hogy
azután már csak krizantémillat fojtogat,
ha netalán vetkőzni kezdenél szeretkezés előtt,

A sólyomréten át

„és egyszerre lakod mind a négy sarka megindul”
(Vörösmarty)

amire nem emlékszel
vagy nem akarsz
emlékezni a sólyomréten át
klasszikus szimptomák

a rég beomlott tetejű
udvarház a mohás igék
a hosszúfarkú citromsármányt
rejtő tarló a cickány rágás-
nyoma a rovarok páncélján
– minden kódolva testem préda
májam préda a gondolatok
könyvtárta is iszapos hallgatás
mint árvizek után s a gyermek-
KOROD IS VÉGKÉPP

egy pillanatig a csupasz parketten
állva meztelül, miután a fasorból kifutsz.

2013. december 12.

Profán zsoltár

a százhusz éves Füst Milán emlékének

Bocsásd alá/bb/ fellegtelen eged
bocsásd meg gyümölcsceink férgzeit
a rabnak ha magát szabadnak
érzi s a társtalannak is Uram
hogy áhítózni mer
bocsásd meg a virrasztást annak
akit elkerül a siker

s életünknek hogy egyetlenfutam.

2008. július.

Duray Tibor: Beszélgetők.

Haydn-szimfónia

T. M. keveset, alig egy oldalt írt aznap. Tudta, nem a termékenységével van baj, különben bántotta volna hiúságát a kudarc. A nagy regény harmadik fejezetén kínlódott, sehogy sem talált egy megfelelő, „elegáns” ötletet, amivel befejezze. Nem ment ki a fejéből a viharvert gramofonlemezről hallott zeneszám – egy Haydn-szimfónia volt –, melyben a hegedű, a gordonka, a fagott játéka, az oboáé is, nagyon egyszerűnek hatott, nem volt bennük semmi hivalkodó, a zeneszerző mintha került volna minden hangszeres bravúrt. T. M.-t a szólóhangszerek meghitt kamaramuzsikája egészen elbűvölte s megnyugtatta; a finálé rondóját nem várta meg, igaz, csak elképzelte, hogyan hangzik fel majd a concerto grosso-szerkezetben a hegedű... Valamikor különösen kedvelte Haydn moll-hangnemű szimfóniáját, amelyet a komponista még a templomi szonáta típusában szerzett. Ezt az új, feketén vásárolt lemezt most még annál is értékesebb kincsnek tekintette. A zenemű hatása azonban ezúttal nem várt zavart idézett elő benne: passzivitásra készítette, egyfajta semmittevésre. S éppen ezt találta nyugtalanítóknak, úgy érezte, hogy hátráltatja sürgősnek tartott munkájában. „Azért vagyok – hajtogatta magában –, hogy értelmezzem az életet... Pillanatnyilag ezt a káoszt.”

T. M. meglehetősen idegenkedett az apósa házában túl sokat hallott Wagner-tubák sötét tónusú ünnepélyességétől, vagy már-már provokatív túlzásaitól, jóllehet abban a derűs, kozmopolita környezetben igényeinek megfelelő feleséget talált magának. Az ő írásai, úgyszólván természetes úton, agitatív ráhatások nélkül jutottak el a müncheni szalonok beavatottjaihoz; szerzőjük a gyilkosan erőszakos világban, a kereskedelmi tanácsosok bőre alá bújó ügynököknek, hadi-báróknak és anarchistáknak kedvező időkben is megőrizte intellektuális kívülállóságát. S egy bizonyos, a törtetőket zavarba ejtő féltékenységet, amelyet T. M. utóbb Klaus fiában vélt fölfedezni.

Séta közben hazafelé tartva, észébe jutott halott húga, Carla. Épp ilyen borús, hűvös nap lehetett az is, csak hát békésebbnek tetsző. (A port felkavaró szél nem lehetett a politikai helyzet zavaraival társítani, mint most!) Anyjukból kevés részletet lehetett kiszedni; jóllehet nem titok, hogy az érzéki vonzerővel megáldott húgocskának az volt az egyetlen maradandó fellépése – mint színész nő csak ígéret maradt –: mérget vett be, s anyjuknak, aki hiába rázta a kulcsra zárt ajtó kilincsét, tehetetlenül végig kellett hallgatnia az örökké különködő Carla halálhörgését... A férfiak közül a legtöbben merész, kihívó viselkedésére, no meg kackiás kalapjára emlékeznek vissza; anyja bájos teremtést emleget, még ha a tartózkodó, félénk báj inkább illik másik leányára, Lulára.

Az író szép erdei úton haladt. Máskor, amikor nem ilyen csípős a szél, le szokta venni felöltőjét s a karján viszi. Esténként az Egyszellemlátóálmaiolvasta. „Adjatok nekem anyagot, világot építetek belőle!” – Itt még nyoma sincs Kant szkepticizmusának; persze később is kategorikusan elkülönítette a tudományos tehetséget a zsenitől, aki az ő szemében valamilyen bizarr teremtménynek tűnhetett: nem vesztegethette azzal a drága idejét, hogy ezt a „példaszerű ég”-et is kritikája tárgyává tegye. Így aztán elmulasztotta hozzátenni, hogy a zseninek megfelelő technikára, észre és ítéletre van szüksége ahhoz, hogy megalkothassa a maga szépségét...

Az író elhúzta száját, ez tulajdonképpen az öngúny jele volt. Ennyi bölcsesség birtokában hirtelen csalódottnak meg fáradtnak érezte magát; de érdekes módon, az otthon hallgatott zene továbbkísérte gondolatait.

Felcicomázott biciklisták tűntek föl az Ister partja felől. Hangoskodó, zászlós, kokárdás raj kísérte őket. „Az ilyen csőcselék láttán az embert elfogja a szorongás – tépelődött magában az író. Nem felejtette el beírni naplójába, hogy a belgiumi Spa fürdőhelyen első alkalommal üléseznek a nyugati hatalmak kormányai, a vesztesítés beleértve. – Nyilván fenntartják öntésüket, hogy Németországnak jóvátételt kell fizetnie, máskülönben megszállják a Ruhr-vidéket... S nekünk már nincs rá időnk, hogy összehozzuk egy birodalmi kormányt. Már csak egy «polgári» kabinet látszik lehetségesnek...”

A felkokárdázott biciklisták közül kivált egy cingár alak. Előbb idegennek tűnt az éles fényben, de amint feléje közeledett, fölismerte. Klaus volt. Az író gyöngéden magához ölelte kamasz fiát, s egy padhoz vezette, hogy úgymond megpihenjenek.

„Gyere gyorsan, mutatok valamit!” – mondta a fiú izgatottan; keze rátalált az apa vékony, hűvös ujjaira, s már húzta is magával.

Amikor, ezúttal együtt, megpillantották a mozdulatlan testet, T. M. még mindig a Haydn-szimfónia lassú tételére próbált visszaemlékezni. Amit látott, jobban megdöbbenetette, mint a Novalis „mágikus idealizmusának” optimista tüzét (gyermeteg hiszékenységet – ő, a józan utód így nevezte) divattá élesztgetők dilettantizmusa a tragikus és visszavonhatatlan összeomlás küszöbén. Mint amikor az alga s hínár mind jobban húzza lefele a vízbefúltat, míg lassan szét nem állik... A sápadt testről ez jutott eszébe.

„Valami fegyenc lehet. – Majd megszemlélvén közelebről az áldozat ábrázatát. – Vagy inkább varietébohóc... Legalábbis annak látszik.”

„Én többet tudok róla – mondta sejtelmesen a kamasz. – Azt beszélük, hogy költő volt, nem közönséges csavargó. Ki akart törni ebből a mocsokból...”

„Szép. Csak kissé romantikusan hangzik” – felelte T. M.

„Vajon kik lehetnek a gyilkosai? – suttogta a fiú. – Mit tettek vele, Istenem!” – És elpityeredett.

„Miért tették?! – töprengett magában az író. – Dühödten szórakozni vágyó némberek és férfiak. S nemigen van más esélyük. Az éhség... vagy az orgia.”

Megindultak hazafelé.

Sebhelyes arcú suhanc toltta mögöttük lefújódott gumijú kerékpárját.

„Egy ringyó miatt rántott törtl...” – mondta fogcsikorgatva; s kitérdesedett bürgernadrágjába törölte olajos kezét.

„Kést rántott?” – ismételte az író fia fojtott hangon, megszállott tekintettel.

„Egy fenevad volt – vágta rá fölényesen a bürgernadrágos. – Az anyját is rég elfeledte.”

„Nem csodálom” – motyogta az író, inkább csak magának. A hegedűszóló mind jobban gyengült, már alig hallatszott fülében. Klaus könnyes szemmel fogta apja kezét.

„Azért szép arca volt?” – szípogetta.

„Szép, csak örült...”

„Olyan karakteres, ahogy te szoktad mondani.” Majd kis idő múlva: „Vajon hogy hívták?...”

Komor hangulatban ültek asztalhoz besötétedés után. Marcks kisasszony szolgálta fel a vacsorát.

„Eredj, moss kezet – szólt fiához T. M. Majd a kissé dacos felhangú „nincs étvágyam”-ra elismételte a megnyugtató szöveget: – Már nem tehetünk semmit érte.”

Lefekvés előtt a fiú elszánt pózban állt meg apja karszéke előtt:

„Én a pokolba kívánom őket!”

„Kiket?”

„Hát a gyilkosait... – Hangja elvékonyodott. – Láttad a kék eget felette?... S elkékült halántéka körül a kies mezőt?”

Az író mogorván pillantott fiára:

„Ezeket a mondatokat jobb lesz, ha megtartod egy iskolai fogalmazvány számára.”

Magára maradva aztán, szinte félve lopakodott az ablakhoz, s félrehúzva a függönyt sokáig bámult a kinti sötétségbe. „Ami megfogható... És ami megfoghatatlan. Ennyi volna az egész? – Hol a szimfóniára, hol fiára gondolt. S a hideg futkározott a hátán. – Hogyha ezt megtanulja, egyszer még belőle is író lehet...”

2004. február 14

curriculum vitae

honlap

...még néhány szó!

<vissza a nyitó oldalra.

vendégkönyv

.....